

Salmasio, cui δώτιον est *Lotium* et *Lautium*. in exercitationibus Plinianis, pag. CIO XII. uti solent, qui ludibundi agunt multa, huc animum minus, ac par erat, attendit Laelius Bisciola, et, neglecta hac animaduersione, *Daucia* a Festo, magno librariorum errore, dici, credidit, Horarum Subcesiuarum Vol. II, lib. VII, cap. IX. *Lautium* tamen non dici, sed *Lautia* supra obseruamus. Aliis originum explanatoribus, Marcello etiam Donato, *Lautia* a *lautum*, quod iis lautitia epuli instruatur. Festo quidem sunt *Lautia*, quae dantur legatis, hospitii gratia. itaque Plutarchus uocat ξένια, hoc est, munuscula, quae legatis mittantur. uerum uterque loquuntur infinite, quando non haec sola dabantur legatis, sed alia quoque. pecunias dico, aurea, atque argentea, uasa. *Lautia* uero aliud uolebant, uti postea dicetur. at *lautitia*, quemadmodum scribi oportet, designabatur epularum magnificentia, atque illa a *lauatione* dicta putabatur, quia, ut ait Festus, apud antiquos hae elegantiae, quae nunc sunt, non erant, et raro aliquis lauabat. etiam copiosi, et lauti, homines, in balneis, ante epulas, lauari solebant. iccirco uerbi notio, magis definita, in lauandi,